

На днешната дата, 7 септември 1978 г., Първо главно управление (ПГУ) на ДС с помощта на КГБ извършва насред Лондон убийствена атака срещу един от най-изявените критици на комунистическия режим в НРБ и персонално на първия секретар на БКП Тодор Живков – писателя и политически емигрант Георги Марков.

Същият ден в София Живков празнува 67-я си рожден ден. Така еднолично подчинената му Държавна сигурност му прави голям подарък, като по насилствен начин, чрез отравяне, кара да заглъхне гласа на автора на „Задочни репортажи за България” и персонален критик на Първия. Сайтът desebg.com припомня фактите за това политическо убийство

Атаката на моста „Ватерло” на 7 септември 1978 г.

Атаката срещу Георги Марков е извършена на 7 септември 1978 г. на моста „Ватерло” в английската столица, като в дясното му бедро е вкарана чрез малко пневматично устройство миниатюрна сачма с рядката отрова ризин, която не остава следи.

7 септември 1978: ДС и КГБ отравят в Лондон критика на Живков писателя Георги Марков

Написано от Христо Христов
Понеделник, 07 Септември 2020 10:34

Сачмата, уредът за изстрелването ѝ и самата отрова са осигурени от КГБ, а изстрелването на сачмата, докато писателят се движи в гръб, е извършено от агент на Първо главно управление на ДС.

Ударът в бедрото, при който Георги Марков, се обръща назад, за да разбере какво се случва, е камуфлиран сполучливо от агента на ДС с изпускането на чадър. Така жертвата остава с впечатлението, че случайно е ударена с чадър, характерен предмет, който хората в Лондон носят почти винаги поради честото дъждовно време.

Замисълът на Държавна сигурност е да убие чрез отравяне Марков, но смъртта му да изглежда естествена.

Вечерта на 7 септември 1978 г. писателят вдига температура, а на следващия ден постъпва в болница с влошено състояние, където в адски мъки издъхва на 11 септември 1978 г.

Лекарите не успяват да го спасят, защото констатират отравяне на кръвна, но не откриват следи от отровата, за да създадат антидот.

Мотивът за ликвидирането на Георги Марков

Мотивът за ликвидирането на Георги Марков е нарушеното от него табу да критикува лично Тодор Живков, който по това време се „къпе“ в култ към личността му. Чашата на търпението на първия секретар на БКП прелива, след като през есента на 1977 г. Марков си позволява да включи в четените по радио „Свободна Европа“ „Задочни репортажи за България“ 11 радиопредавания, озаглавени „Срещи с Живков“, продължили до началото на 1978 г.

В тях той прави изключително обективен образ на първия секретар, като същевременно си позволява да го критикува за грубото му вмешателство в културните среди, както и за неговата безпрекословна подчиненост на Москва.

Реакцията не закъснява. През януари и април 1978 г. Министерството на външните работи привиква два пъти тогавашния посланик на Великобритания Джон Клоук, за да му постави ултиматума Марков, който по това време е служител на българската секция на Би Би Си, да спре нападките срещу Тодор Живков, в противен случай НРБ ще вземе мерки да направи това.

На срещите с посланик Клоук, освен зам.-министърът на външните работи Мария Захаријева, присъства и тогавашния началник на отдел „Четвърти“ в МВНР Любен Гоцев, щатен служител на ПГУ и негов зам.-началник, работещ под дипломатическо прикритие, фигура, която придобива публичност по време на прехода, като един от основателите на генералското движение в БСП, а през последните години покрай известия кръг „Монтерей“.

Кой организира операцията срещу писателя?

Както през 1991 г. участникът в операцията от съветска страна ген. Олег Калугин, началник на управление „К“ (контраразузнаване) в съветското Първо главно управление, признава публично, през януари 1978 г. в КГБ пристига искане от Живков, направено от министъра на вътрешните работи ген. Димитър Стоянов за неутрализиране на Георги Марков, което в крайна сметка е одобрено, въпреки първоначалната съпротива на председателя на КГБ по това време ген. Юрий Андропов.

От българската страна операцията е координирана на най-високо равнище – от тогавашния началник на ПГУ ген. Васил Коцев и заместникът му ген. Владимир Тодоров.

Въпреки че до края на живота си напусналия през 1969 г. писател остава български гражданин и по закон следва да се образува следствие за изясняване на причините за смъртта му, подчинената на тоталитарната комунистическа власт в НРБ съдебна система не прави това.

Нито едно от зависимите от режима средства за масово осведомяване в НРБ не

съобщава новината за смъртта на писателя. Вместо това няколко дни след убийството му по телевизията ни в клин, ни в ръкав министърът на вътрешните работи ген. Димитър Стоянов прави изявлението, че „дългата ръка на ДС може да настигне всеки враг зад граница”.

Прикриването на следите от убийството

След принудителното оттегляне от властта на Живков през 1989 г. съпругата на Георги Марков пристига през януари 1990 г. в НРБ и на среща с възстановения член на Политбюро на ЦК на БКП Александър Лилев поставя въпроса за разследване на убийството на Георги Марков.

Същият ден, 10 януари 1990 г., началникът на ПГУ ген. Владимир Тодоров изисква от архива на разузнаването 10-томната разработка за убийството срещу писателя, водена под псевдонима „СКИТНИК” и никой повече не я вижда.

Няколко дни по-късно той изисква чрез тогавашния зам.-министър на вътрешните работи ген. Стоян Савов и 6-те тома разработка срещу Георги Марков, водена от Шесто управление на ДС за борба с идеологическата диверсия с цел компрометиране на писателя и евентуалното му връщане/отвличане в НРБ. Тези материали също изчезват.

През 1992 ген. Тодоров е осъден от Върховния съд за унищожаване на част от досиетата на Георги Марков, а ген. Савов се самоубива ден преди началото на съдебния процес.

Блокирането на международното разследване в началото на прехода

През 1993 г. българското следствие установява, че съпричастен към случая с Марков е агентът на ПГУ Франческо Гулино – „ПИКАДИЛИ”, който е изведен от разузнаването в Дания като антиквар.

Той е локализиран в Копенхаген и разпитан в датската столица в продължение на 12 часа от детективи, разследващи убийството на Георги Марков от Скотланд ярд и българското следствие. След разпита Дания официално поисква от България досието на „ПИКАДИЛИ“, за да може да го задържи и предаде на Великобритания за разследване по случая от 1978 г. Българската прокуратурата обаче отказва да предаде исканите документи и по този начин блокира международното разследване. В същото време „ПИКАДИЛИ“ напуска Дания и се установява в Австрия.

Архивите на ДС проговарят за убийството на Георги Марков

През 2005 г. разследващият журналист Христо Христов издава документалната си книга [„Убийте Скитник“](#) – българската и британската държавна политика по случая Марков, в която установява, че през 1973 г. със секретно решение на Политбюро на ЦК на БКП утвърждава правото на ПГУ да извършва „мокри поръчки“ зад граница. Той работи върху нея в продължение на 6 години.

Със съдействието на директора на служба „Информация и архив“ в МВР Серафим Стойков в архива на ДС е открит и документ, в който дори е записано срещу името на Георги Марков, че „той е убит в Лондон“ през 1978 г., израз който Държавна сигурност не използва в документите си.

Документалното разследване на журналиста обикаля света, като за него пише британската преса и информационни агенции като Асошиейтед прес, Ройтерс, Франс прес и др.

Осъждането на министъра на вътрешните работи и директора на разузнаването

за криенето на архивите за убийството Георги Марков

Написано от Христо Христов
Понеделник, 07 Септември 2020 10:34

В процеса на разследването си Христо Христов осъжда във Върховния административен съд (ВАС) тогавашния министър на вътрешните работи Георги Петканов за отказ за достъп до документи по случая Марков в архив на МВР с помощта на адвоката Александър Кашъмов от фондация „Програма достъп до информация“ (ПДИ).

През 2007 г. Христов осъжда във ВАС тогавашния директор на Националната разузнавателна служба, наследник на ПГУ, ген. Кирчо Киров за мълчалив отказ за достъп до най-важните документи за убийството на Георги Марков с помощта на адвокатите Александър Кашъмов и Кирил Терзийски от ПДИ.

В резултат на делото Христов получава над 100 материали сред които и досието на агент „ПИКАДИЛИ“ и кореспонденцията между ПГУ и КГБ по разработката срещу Марков „СКИТНИК“.

Това са първите архиви на комунистическото Първо главно управление на ДС, които благодарение на журналиста стават публични от архива на ПГУ след 10 ноември 1989 г.

В архивите на ПГУ Христов открива строго секретен документ (на руски език), който показва, че през 1972 г., когато между МВР-ДС и КГБ се подписва първото споразумение за сътрудничество, съветското разузнаване предава опита си на ПГУ по вербуването и използването на агенти за извършването на остри мероприятия (убийства и отвлечения), както и „бързо действаща отрова“ и „уреди за нейното изстрелване“.

Какво разкрива архивът на ПГУ за заподозрения агент „ПИКАДИЛИ“

Архивните документи показват, че в началото на 1978 г. агент „ПИКАДИЛИ“, който по това време не извършва никакви агентурни задачи, е извикан по спешност в НРБ, където в ПГУ му е проведено специално обучение. Организирана е и специална среща с началника на ПГУ ген. Васил Коцев. „ПИКАДИЛИ“ е изпратен в Лондон, който след 1978 г. никога повече не посещава.

След тази година неговото материално състояние значително се подобрява. Закупува голяма галерия в центъра на Копенхаген, нов микробус и кон за езда.

„ПИКАДИЛИ” е награден с орден от МВР-ДС, а в НРБ разузнаването му организира почивки на планина и море.

В резултат на получените архивни материали през 2008 г. Христов публикува документалното си разследване [„Двойният живот на агент „ПИКАДИЛИ”](#), което отново получава международен отзвук, включително и в сп. „Икономист”.

Разследванията на журналиста показват, че президентите Желю Желев (1990-1997) и Петър Стоянов (1997-2001) не правят необходимо да изпълнят публичните си обещанията, че ще съдействат за разкриване на убийството на Георги Марков.

Нито едно правителството или държавен глава от 10 ноември 1989 г. досега не са поискали официално от Москва достъп до документите а КГБ по случая.

Прекрасното антитоталитарно творчество на Георги Марков, убедително разкриващо тоталитарния характер на управлението на БКП, все още не е намерило място в учебниците по литература 31 години след краха на комунистическия режим в България.